

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 87/2019-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. novembra 2019 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojmíra Mamojku a zo sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Soňou Markovičovou Kissovou, Námestie SNP 13, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajskej prokuratúry v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Kn 880/18/1100 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I. Obsah ústavnej sťažnosti, skutkový stav a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. marca 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho

základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajskej prokuratúry v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Kn 880/18/1100 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ 5. apríla 2018 podal trestné oznámenie na neznáameho páchatel'a pre podozrenie zo spáchania trestného činu zatajenia vecí v dvoch rovinách. Istá skupina starožitných vecí mala údajne patriť do vlastníctva sťažovateľ'a a druhá skupina vecí mala patriť do vlastníctva jeho rodičov a mali byť po ich smrti súčasťou dedičského konania. Sťažovateľ ďalej uviedol, že účastníci dedičského konania, ktorí mali prístup do nehnuteľnosti po nebohých manželoch [REDACTED], tvrdili a tvrdia, že niektoré predmety (k dnešnému dňu nimi nebolo konkretizované, ktoré konkrétne predmety) označené sťažovateľ'om sa v danej nehnuteľnosti po smrti manželov [REDACTED] nenachádzali z dôvodu, že boli ešte za ich života darované tretím osobám, resp. predané, a tie, ktoré mali zostať v byte, boli údajne darované spolu s bytom [REDACTED] ml.

3. Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Bratislava III sťažovateľ'ovi doručilo oznámenie, podľa ktorého trestné oznámenie podané sťažovateľ'om bolo rozdelené na dve časti. Časť týkajúca sa zberateľ'ských vecí, ktoré sa mali nachádzať v byte na [REDACTED] v [REDACTED] a v súvislosti s ktorými mal podozrenie zo spáchania trestného činu, bola na základe vecnej a miestnej príslušnosti odstúpená odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľ'stva Policajného zboru Bratislava II na ďalšie konanie, kde jej bola pridelená sp. zn. ORPZ-BAII-OKP-12-070/2018 TV. Druhá časť trestného oznámenia týkajúca sa podozrenia zo spáchania trestného činu v súvislosti s uzavretím darovacej zmluvy bola odstúpená odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľ'stva Policajného zboru Bratislava I na ďalšie konanie.

4. Vyšetrovateľ uznesením vydaným pod ČVS: ORP-587/4-VYS-B2-2018 TV z 5. júna 2018 trestné oznámenie sťažovateľ'a odmietol, keďže nebol dôvod na začatie trestného stíhania alebo „postup podľa § 197 ods. 2 Trestného zákona“. Sťažovateľ proti

označenému uzneseniu vyšetrovateľa podal sťažnosť, o ktorej rozhodol prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava II uznesením č. k. 1 Pn 434/18/1102-7 z 20. augusta 2018 (ďalej len „uznesenie okresnej prokuratúry BA II“) tak, že ju zamietol ako nedôvodnú. Sťažovateľ podal na Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky „návrh na postup podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku“ smerujúci proti uzneseniu okresnej prokuratúry BA II, o ktorom rozhodla krajská prokuratúra rozhodnutím č. k. 1 Kn 880/18/1100-2 z 21. decembra 2018.

5. Sťažovateľ namieta, že „*krajská prokuratúra nedostatočne preverila námietky uvedené v návrhu zo dňa 25.10.2018*“. Sťažovateľ v tejto súvislosti poukazuje na kópiu dokumentu priloženú k sťažnosti a označenú ako „*Dodatok k prehláseniu*“, podľa ktorého sa domnieva, že musí existovať iný dokument, na ktorý tento dodatok nadväzuje.

6. Po rozdelení trestného oznámenia bolo konanie vedené na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru Bratislava I pod ČVS: ORP-529/3-VYS-B1-2018. Vyšetrovateľ uznesením z 10. mája 2018 vydaným pod ČVS: ORP-529/3-VYS-B1-2018 trestné oznámenie odmietol, keďže nebol dôvod na začatie trestného stíhania alebo „*postup podľa § 197 ods. 2 Trestného zákona*“. Sťažovateľ proti označenému uzneseniu vyšetrovateľa podal sťažnosť, o ktorej rozhodol prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava I uznesením č. k. 1 Pn 310/18/1101-6 zo 7. júna 2018 (ďalej len „uznesenie okresnej prokuratúry BA I“) tak, že ju zamietol ako nedôvodnú. Sťažovateľ podal na Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky „návrh na postup podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku“ smerujúci proti uzneseniu okresnej prokuratúry BA I, o ktorom rozhodla krajská prokuratúra rozhodnutím č. k. 1 Kn 880/18/1100-4 z 22. októbra 2018.

7. Na základe uvedeného je sťažovateľ presvedčený o tom, že „*vo veci posudzovanej vyšetrovateľom Okresného riaditeľstva PZ Bratislava I, prokurátorom Okresnej prokuratúry Bratislava I, ako aj krajským prokurátorom nedošlo k dôslednému vyporiadaniu sa so všetkými skutočnosťami potrebnými na zákonné rozhodnutie. Čo znamená, že neboli vykonané zákonné dôkazy a vyhodnotené podľa vnútorného presvedčenia jednotlivo i v ich súhrne...*“.

8. Sťažovateľ k svojej ústavnej sťažnosti pripojil tieto prílohy, a to kópiu oznámenia o odstúpení trestného oznámenia sp. zn. ORP-307/2-VYS-B3-2018 z 11. apríla 2018, kópiu tzv. „*dodatku k prehláseniu*“ z 23. júna 2011 a vyjadrenie odporcov k žalobe sťažovateľa vo veci Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 15 C 451/2015 z 25. februára 2016.

9. Sťažovateľ v závere svojej ústavnej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajskej prokuratúry Bratislava v konaní vedenom pod sp. zn. 1Kn 880/18/1100-2 a pod sp. zn. 1Kn 880/18/1100-4 porušené bolo.

2. Krajskej prokuratúre Bratislava v konaní vedenom pod sp. zn. 1Kn 880/18/1100-2 a pod sp. zn. 1Kn 880/18/1100-4 prikazuje konať bez zbytočných prieťahov v zrušení právoplatného rozhodnutia prokurátora a policajta.

3. Sťažovateľovi priznáva finančné zadosťučinenie, ktoré je Krajská prokuratúra Bratislava povinná vyplatiť mu do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

4. Krajská prokuratúra Bratislava je povinná uhradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 346,26 EUR a to v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.“

II. Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

14. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak má návrh na začatie konania uvedený v § 42 ods. 2 písm. f), g), i) až l), n), q), r) a w) odstrániteľné nedostatky, môže ústavný súd vyzvať navrhovateľa, aby v určenej lehote tieto nedostatky odstránil. Ak účastník konania v určenej lehote nedostatky neodstráni, ústavný súd návrh na začatie konania odmietne. Na nedostatky návrhu na začatie konania uvedeného v § 42 ods. 2 písm. a) až e), h), m), o), p) a s) až v) ústavný súd navrhovateľa neupozorňuje.

16. Podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať konkrétne

skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

III. Posúdenie veci ústavným súdom

17. Sťažovateľ predovšetkým namietal porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom krajskej prokuratúry v napadnutom konaní.

18. Sťažovateľ porušenie tohto práva odôvodnil tým, že krajská prokuratúra nedostatočne preverila námietky uvedené v jeho návrhoch z 8. augusta 2018 a 25. októbra 2018, pričom na ne nereagovala a všetky námietky uvedené v návrhoch celkovo prokurátor krajskej prokuratúry nepreveril. Podľa sťažovateľa nedošlo k dôslednému vysporiadaniu sa so všetkými skutočnosťami potrebnými na zákonné rozhodnutie, teda neboli vykonané zákonné dôkazy a vyhodnotené podľa vnútorného presvedčenia jednotlivo a v ich súhrne. Zároveň v ústavnej sťažnosti poukazoval na dôkaz, z ktorého mal vyplývať záver, že v postupe krajskej prokuratúry malo dôjsť k porušeniu ním označeného základného práva.

19. Sťažovateľ k ústavnej sťažnosti nepriložil žiadne relevantné dokumenty ani dôkazy, z ktorých by mohol vyplývať záver o arbitrárnosti postupu krajskej prokuratúry v jeho veci. Navyše, sťažovateľ napáda postup krajskej prokuratúry, pričom tento postup bol uzavretý, a teda aj konzumovaný samotnými rozhodnutiami krajskej prokuratúry, ktoré však k svojej ústavnej sťažnosti ani len nepriložil, podobne ako ani kópiu trestného oznámenia, ani rozhodnutia vyšetrovateľov či uznesenia okresnej prokuratúry BA I a BA II.

20. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti len namietal, že došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy bez toho, aby ústavne relevantným spôsobom v ústavnej sťažnosti odôvodnil porušenie tohto svojho základného práva. Všeobecné tvrdenie o nedostatočnom odôvodnení bez uvedenia skutkovej a ústavnoprávne relevantnej právnej argumentácie zaň nemožno považovať. Ústavný súd konštatuje, že obligatórnou náležitosťou ústavnej sťažnosti podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde je

povinnosť sťažovateľa uviesť konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Keďže ústavná sťažnosť neobsahuje kvalifikované odôvodnenie, nespĺňa ani podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde. Podľa názoru ústavného súdu za danej situácie neprichádzala do úvahy výzva na odstránenie tohto nedostatku návrhu podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde vzhľadom na jeho kľúčovú povahu. Označené ustanovenie zákona slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu na začatie konania, avšak nie samotnej podstaty návrhu.

21. Pretože ústavná sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde, a síce kvalifikované odôvodnenie, ústavný súd aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa ústavnú sťažnosť odmietol pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

22. Nad rámec uvedeného ústavný súd aj v nadväznosti na svoju konštantnú judikatúru zdôrazňuje, že ak orgány činné v trestnom konaní v danom prípade po zvážení všetkých okolností prípadu nerozhodli o trestnosti skutku, ktorý bol predmetom trestného oznámenia sťažovateľa, nemohli porušiť jeho zákonom ani ústavou chránené práva. Nikto totiž nemá právny nárok, a už vôbec nie ústavnoprávny nárok na to, aby jeho podaniu (v tomto prípade sťažovateľa, pozn.) bolo vyhovené. Ak vykonané dôkazy, resp. zistenia orgánov činných v trestnom konaní nedávajú podklad na začatie alebo pokračovanie v trestnom stíhaní, nemôže príslušný orgán činný v trestnom konaní začať konať alebo pokračovať v konaní, prípadne nariadiť, aby sa trestné konanie začalo alebo sa v ňom pokračovalo. Sťažovateľ ako oznamovateľ trestného činu má zákonné právo domáhať sa len toho, aby sa s jeho oznámením či sťažnosťou kompetentný orgán riadne zaoberal. Nemá však nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal jeho predstave (m. m. napr. II. ÚS 88/99, IV. ÚS 423/09). Trestné právo je prostriedkom *ultima ratio*, čo znamená, že v trestnoprávnej náuke, ako aj praxi sa už tradične vychádza zo zásady pomocnej úlohy trestnej represie (zásada subsidiarity). Podľa tejto zásady má byť trestné právo použité len ako najkrajnejší prostriedok a len pri typovo najzávažnejších porušeníach spoločenských vzťahov, záujmov a hodnôt, teda len tam, kde iné možnosti hlavne prostriedky ostatných

právných odvetví nie sú dostatočné, boli už vyčerpané, sú neúčinné, prípadne sú zjavne nevhodné.

23. V tejto súvislosti ústavný súd ďalej pripomína, že v rámci svojej judikatúry už uviedol, že právo na začatie trestného konania proti označenej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (porov. II. ÚS 42/00, II. ÚS 398/09, III. ÚS 233/2010, IV. ÚS 423/09). Ústavný súd tiež vyslovil, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je ani právo jednotlivca, aby na základe jeho trestného oznámenia bol orgán prokuratúry povinný podať obžalobu proti označenej osobe. Takéto základné právo nie je upravené ani v ústave, ani v Trestnom poriadku (porov. I. ÚS 126/06, II. ÚS 526/2013, III. ÚS 16/06, IV. ÚS 17/09). Inak povedané, základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je možné vykladať tak, že by garantovalo úspech v konaní či zaručovalo právo na rozhodnutie, ktoré zodpovedá predstavám sťažovateľa.

24. Právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby alebo na podanie obžaloby proti nej na súde prokurátorom nemožno považovať za súčasť základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, preto k porušeniu tohto práva postupom krajskej prokuratúry nemohlo dôjsť.

25. Keďže ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2019

Mojmír Mamojka
predseda senátu